



MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.
WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIAT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr. 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:

BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDANSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Świętojańska, Dom P. A. M., tel. 17-20; GRUDZIĄDZ, Mickiewicza 26, tel. 304; KATOWICE, 3 Maja 23, tel. 565 i 1091; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 105-00 i 120-27; LWÓW, Akademicka 11, I p., tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 125, tel. 101-11 i 115-24; LUCK, Piłsudskiego 14, tel. 222; POZNAŃ, Pocztowa 11, tel. 28-57 i 28-58; TORUŃ, Szeroka 41, tel. 263; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 674 i 1785.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Poz. 329. Ogłoszenie Generalnego Komisarza Wyborczego z dnia 15 listopada 1935 r.

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 330. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dn. 14 listopada 1935 r. L. D. IV. 30521/3/35 o częściowej zmianie okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 16979/3/35 w sprawie stwierdzenia pochodzenia i przychodzenia towarów przy odprawie celnej.

Poz. 331. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 18 listopada 1935 r. L. D. IV. 32406/3/35 w sprawie wyjaśnienia niektórych punktów umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4 listopada 1935 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oOo—

329.

OGŁOSZENIE GENERALNEGO KOMISARZA WYBORCZEGO

z dnia 15 listopada 1935 r.

Generalny Komisarz Wyborczy na mocy art. 34 Ord. Wyb. do Senatu ogłasza, że mandat senatora z wyboru Wojewódzkiego Kolegium Wyborczego w Tarnopolu, wakujący po senatorze Arturze Maruszewskim, został przyznany ks. Walentemu Puchale, burmistrzowi m. Trembowli.

Generalny Komisarz Wyborczy:

(—) *St. Giżycki.*

—oOo—

Zarządzenia Władz Naczelnych.

—oOo—

330.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 30521/3/35

z dnia 14 listopada 1935 r.

o częściowej zmianie okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 16979/3/35 w sprawie stwierdzenia pochodzenia i przychodzenia towarów przy odprawie celnej.

wszystkich Dyrekcji Cel, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Cel w Gdańsku.

W okólniku Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. w sprawie stwierdzenia pochodzenia i przychodzenia towa-

rów przy odprawie celnej (Monitor Polski Nr. 127 poz. 157 oraz Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15 poz. 361) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 4 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Świadczenie pochodzenia powinno być wystawione zasadniczo w języku kraju pochodzenia oraz w języku polskim; w wypadku przedłożenia świadectwa, wystawionego tylko w języku kraju pochodzenia, względnie w innym języku, urząd celny może zażądać uwierzytelnionego tłumaczenia takiego świadectwa na język polski. Nazwa towaru powinna być w każdym razie przetłumaczona na język polski; tłumaczenie nazwy towaru może być dokonane również w kraju przez importera, względnie agenta celnego, bez potrzeby uwierzytelnienia tego tłumaczenia, chyba, żeby urząd celny miał uzasadnione wątpliwości, czy tłumaczenie jest właściwe. Uwierzytelnienie tłumaczenia, czy to całego świadectwa pochodzenia, czy też nazwy towaru, gdy tego urząd celny zażąda, może być dokonane bądź przez zaprzyśiężonych tłumaczy, bądź przez izby przemysłowo-handlowe. Jeżeli jednak w świadectwie pochodzenia, dołączonym do przesyłki pocztowej, nazwa towaru, podana w języku obcym, jest dla urzędu celnego zrozumiała, to nie należy żądać tłumaczenia tej nazwy na język polski”.

2) W § 7 ust. 3 końcowe zdanie zaczynające się od słów „przedłużenie może nastąpić o okres czasu i t. d.” otrzymuje brzmienie: „przedłużenie może nastąpić o okres jednego roku”.

3) § 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1) Jeżeli towary, pochodzące z jakiegokolwiek kraju traktatowego, nadejdą do polskiego obszaru celnego nie bezpośrednio z kraju pochodzenia, lecz za pośrednictwem innego kraju traktatowego, to cło konwencyjne może być zastosowane na podstawie świadectwa pochodzenia, wystawionego w tym kraju, przez który towar przechodzi. Kraje macierzyste (metropolje) mogą wystawiać świadectwa pochodzenia dla towarów, pochodzących z ich kolonij (o ile do danych kolonij stosuje się umowę handlową) nawet wtedy, gdy towar nie przechodzi przez kraj macierzysty, a przychodzi skądkolwiek do polskiego obszaru celnego. Takie świadectwa pochodzenia (dotyczące obu powyższych przypadków), mogą być wystawiane tylko przez izby przemysłowe, izby handlowe i inne upoważnione do tego instytucje gospodarcze i powinny być zaopatrzone w wizę urzędu Konsularnego Rzeczypospolitej Polskiej, stosownie do przepisu § 6 ust. 2. Świadectwa powyższe powinny zawierać dane, wymienione w § 4 ust. 2 i 3. Przepisy § 9 powinny być zachowane”.

4) § 8 uzupełnia się przez dodanie następującego ustępu:

„3) Postanowienia ustępów 1 — 2 nie mają oczywiście zastosowania w tych przypadkach, gdy umowy zastrzegają, że świadectwa pochodzenia na pewne określone towary powinny być wystawiane w kraju pochodzenia przez ściśle wymienione instytucje, n. p. świadectwa pochodzenia na biżuterię jabłonięcką i t. p.”

5) § 9 uzupełnia się przez dodanie następujących ustępów (5 — 7):

„5) Jeżeli towary, pochodzące z kraju traktatowego, przed przywozem do polskiego obszaru celnego weszły w innym kraju traktatowym do wolnego obrotu (skutkiem tego strona nie może przedstawić zaświadczenia, przewidzianego w ust. 1), to cło konwencyjne może być również zastosowane, ale pod warunkiem, że niezależnie od świadectwa pochodzenia pochodzenie towaru zostanie zbadane i protokółarnie stwierdzone przez biegłych, powołanych przez urząd celny na koszt strony. Urząd celny może odstąpić od powoływania biegłych, jeżeli niema żadnych wątpliwości, że towar pochodzi z kraju, wskazanego w świadectwie pochodzenia (np. maszyna opatrzona jest marką i znakami, wskazującymi niewątpliwie na wyprodukowanie w kraju, wymienionym w świadectwie pochodzenia i t. p.). Jeżeli według opinii biegłych

towar pochodzi z innego kraju, aniżeli wskazany w świadectwie pochodzenia, wówczas cło konwencyjne nie może być zastosowane.

6) W sprawie powoływania biegłych należy zwracać się do izb przemysłowo-handlowych, a na obszarze W. M. Gdańska do Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku; biegli ci muszą być zaprzyśiężeni przez wzmiankowane wyżej instytucje. Biegli mogą wydawać opinię również na podstawie prób towaru, których wydzielenie powinno odbyć się zgodnie z postanowieniami § 228 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

7) Protokół opinii biegłych należy dołączyć do wyniku rewizji. W przypadku, gdy urząd celny nie powołał biegłych, należy w wyniku rewizji, w rubryce „uwagi” podać, na podstawie jakich danych zostało ustalone pochodzenie towaru i że nie było żadnych co do tego wątpliwości”.

Jednocześnie uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 23398/3/35 z dnia 1 września 1935 r. w sprawie tłumaczenia nazw towarów, podanych w świadectwach pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 25, poz. 366).

Dyrektor Departamentu:

(—) *St. Fr. Królikowski.*

—oOo—

331.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 listopada 1935 r.

L. D. IV. 32406/3/35

w sprawie wyjaśnienia niektórych punktów umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4 listopada 1935 r.

Do

wszystkich Dyrekcji Cel, urzędów celnych oraz Inspektoratu Cel w Gdańsku.

W dniu 4 listopada 1935 r. zawarta została między Rzeczpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką umowa gospodarcza. Zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 listopada 1935 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień umowy gospodarczej między Rzeczpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 512) postanowienia tej umowy mają być tymczasowo stosowane od dnia 20 listopada 1935 r. W związku z tem wyjaśnia się, co następuje:

1. Według artykułu 1 umowy gospodarczej towary, pochodzące z Rzeszy Niemieckiej, są traktowane na zasadzie klauzuli największego uprzywilejowania, to znaczy, że na czas trwania tej umowy korzystają z ceł najniższych, które jakiegokolwiek państwu traktatowemu zostały lub będą przyznane, oczywiście, w obowiązujących umowach handlowych. Dotyczy to towarów, zgłoszonych do odprawy celnej od dnia 20 listopada roku bieżącego począwszy, a dla towarów, zgłoszonych przedtem, tylko wtedy, gdy uiszczenie cła nastąpi po upływie terminu, przewidzianego w art. 116 prawa celnego. Pojęcie pochodzenia towaru z Rzeszy Niemieckiej ustala się na podstawie postanowień art. 19 prawa celnego oraz § 12 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

2. Towary pochodzące z Rzeszy Niemieckiej a wymienione w załączniku B do umowy skorzystają z ceł konwencyjnych tam podanych, chyba, że w drodze klauzuli największego uprzywilejowania mogą skorzystać z ceł niższych. Przytem wyjaśnia się co następuje:

- a) piwo eksportowe niemieckie (z poz. 272 pkt. 1 tar. cel.): monachijskie, norymberskie, kuimbachskie, wüzburgskie, dortmundzkie, wuppertalskie (elberfeldzkie), berlińskie — w beczkach, beczułkach z drewna, żelaza, stali, — zaopatrzone przy przywozie w zaświadczenia, należycie wystawione przez Związek niemieckich browarów eksportowych i wizowane przez właściwy polski konsulat, podlegać będzie cłu konwencyjnemu zł 18 od 100 kg tak długo, jak długo obowiązywać będzie stawka konwencyjna na piwo z konwencji polsko-czechosłowackiej z dnia 10.II. 1934;
- b) przy stosowaniu zniżek konwencyjnych do środków pomocniczych do produkcji wyrobów gumowych (poz. 397 z pkt. 12 i z poz. 490 pkt. 2) należy żądać na ogólnych zasadach świadectwa pochodzenia, gdyż faktura poświadczona przez Wirtschaftsgruppe Chemische Industrie w Berlinie nie zastępuje świadectwa pochodzenia.
3. Pochodzenie towarów z Rzeszy Niemieckiej stwierdza się zgodnie z przepisami zawartymi w okólniku z dnia 28 maja 1935 r. L. D. IV. 16979/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15, p. 361), którego przepisy przystosowano do postanowień umowy gospodarczej polsko-niemieckiej okólnikiem z dn. 14 listopada 1935 r. L. D. IV. 30521/3/35.
4. Przewidziane w art. 9 umowy przypadki zwolnienia od ceł w trybie obrotu warunkowego należy stosować na zasadzie pozwoleń jednostronnych władz celnych (np. Ministerstwa Skarbu), jeżeli dla danych przypadków pozwolenia odpowiedniej władzy są wymagane przez postanowienia prawa celnego i przepisów wykonawczych do tego prawa. Postanowienia art. 9 lit. „g” umowy odnośnie próbek i wzorów oraz protokołu końcowego do tego artykułu pokrywają się z postanowieniami prawa celnego i przepisów wykonawczych do tego prawa (§ 75).
- Towary ze szlachetnych metali, przywożone przez komiwojażerów, jako wzory z zastosowaniem odprawy warunkowej, należy na żądanie zwolnić od powinności probierczej, o ile złożone zostanie odpowiednie zabezpieczenie, które przy towarach srebrnych nie może przekraczać podwójnej kwoty cła, zaś przy towarach złotych i platynowych czterokrotnej wysokości cła. O ile wzory nie zostaną na czas z powrotem wywiezione, złożone zabezpieczenie przepada, niezależnie od kar przewidzianych w ustawodawstwie. Powyższy przepis przenosi się na inne państwa traktatowe w ramach klauzuli największego uprzywilejowania, przyznanej tym państwom.
5. Zgodnie z postanowieniami protokołu końcowego do art. 1 umowy, niewyrabiane w kraju maszyny i aparaty, o ile korzystają ze zniżek celnych na podstawie pozwoleń Ministra Skarbu, przewidzianych w każdorazowo obowiązującym rozporządzeniu o zniżkach i zwolnieniach od cła, podlegać będą cłu w wysokości 20% zamiast normy 35%, przewidzianej obowiązującym obecnie rozporządzeniem dla pozycji z grup 67, 68, 69 i 73 tar. cel. (niewyrabiane w kraju maszyny i aparaty — dla celów produkcyjnych). Wyjątek stanowią maszyny i aparaty — włókiennicze (z grupy 67), które zamiast 35% podlegać będą cłu zniżonemu, wynoszącemu 10% cła autonomicznego. Zaznaczone to będzie, zresztą, w każdorazowym pozwoleniu Ministerstwa Skarbu.
6. Na zasadzie przyznanej towarom pochodzenia niemieckiego klauzuli największego uprzywilejowania i na zasadzie postanowień protokołu końcowego do umowy, biżuteria nieprawdziwa z poz. 1258 tar. cel. pochodzenia niemieckiego korzystać będzie ze stawek konwencyjnych, t. j. obecnie ze stawek z umowy handlowej polsko-czechosłowackiej (dopóki ta ostatnia obowiązuje), względnie z innej umowy, jeżeli będzie przy przywozie zaopatrzone w świadectwo, wystawione przez Izbę Przemysłowo-Handlową w Idar - Oberstein, Frankfurt n/M., Hanau, Heilbronn, Pforzheim lub Schwäbisch - Gmünd i wizowane przez właściwy konsulat polski, a stwierdzające, że wymieniony towar został wyprodukowany na terenie działania danej izby przemysłowo-handlowej.
7. Powołane w art. 11 ust. 2 umowy do wystawiania świadectw pochodzenia, oprócz urzędów celnych, niemieckie instytucje gospodarcze (izby przemysłowo-handlowe, Hauptabteilung II der Landesbauernschaften, urzędy handlu zagranicznego, izby rzemieślnicze) nie są władzami państwowymi, a zatem świadectwa pochodzenia przez nie wystawiane podlegają wizowaniu przez polskie placówki dyplomatyczne lub konsularne w Niemczech.
8. Czas trwania umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4 listopada 1935 r. został określony w art. 21 tej umowy na okres do dnia 31 października 1936 r., o ile nie nastąpi przedłużenie tego terminu.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

—oOo—

Z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

W dniu 15 b. m. P. Minister Spraw Wewnętrznych Władysław Raczkiewicz przyjął delegację Związku Miast, w składzie 6 osób z prezesem Związku P. Ministrem Starzyńskim na czele. Delegacja wręczyła P. Ministrowi odpis memorjału, złożonego P. Prezesowi Rady Ministrów i P. Wicepremierowi, prosząc o rozpatrzenie postulatów miast i życzliwe ustosunkowanie się do nich. W czasie audjencji poruszona została m. in. sprawa zasadniczego stosunku władz państwowych do samorządu. Członkowie delegacji zwrócili w szczególności uwagę P. Ministra na zdarzające się niekiedy wypadki dowolności w postępowaniu miejscowych władz państwowych w stosunku do samorządu i na takie zarządzenia i decyzje tych władz, które utrudniają zrównoważenie budżetów samorządowych. W odpowiedzi, P. Minister Raczkiewicz oznajmił, iż z całą życzliwością rozpatrzy memorjał związku miast i specjalną uwagę zwróci na zagadnienia, poruszone przez członków delegacji, a m. in. na sprawę Związku Rewizyjnego i kosztów, związanych z istnieniem komisji oszczędnościowo-oddłużeniowych, zaznaczając, że postępowanie władz nadzorczych w stosunku do samorządu musi być nacechowane pełną życzliwością i zrozumieniem roli samorządu w życiu Państwa i że wszelkie nadużywanie uprawnień uznaje za niedopuszczalne. P. Minister Raczkiewicz upoważnił Związek Miast do komunikowania mu bezpośrednio, bądź resortowemu Wiceministrowi, o ewentualnych przypadkach niewłaściwego postępowania miejscowych władz.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych Wł. Raczkiewicz powrócił z Krakowa, gdzie brał udział w zjeździe Rady Naczelnej Światowego Związku Polaków z Zagranicy.

—oOo—

Z Ministerstwa Spraw Zagranicznych

Marszałek Sejmu P. Stanisław Car w dniu 18 b. m. w godzinach przedpołudniowych złożył wizytę P. Min. Beckowi.

—oOo—

Z Ministerstwa Skarbu

W dniu 15 b. m. zgłosiła się do P. Wicepremiera Kwiatkowskiego delegacja Związku Miast Polskich, w składzie 6 osób z prezesem Związku, prezydentem m. st. Warszawy Starzyńskim na czele.

Delegacja wręczyła P. Wicepremierowi odpis obszernego memorjału, złożonego w tymże dniu P. Prezesowi Rady Ministrów Kościłkowskiemu, z prośbą o rozpatrzenie postulatów miast i życzliwe ustosunkowanie się do nich.

W czasie posłuchania delegacja poruszyła szereg spraw, związanych z gospodarką finansową samorządu miejskiego.

Delegacja wskazała również na konieczność ostrożnego postępowania w prowadzeniu akcji obniżki opłat za korzystanie z takich urządzeń, jak rzeźnie i targowiska. Specjalny nacisk położony został na konieczność zdjęcia z miast szeregu obowiązków, których one same pozbyć się nie mogą, a które przy niedostatecznych dochodach uniemożliwiają zrównoważenie budżetów.

W odpowiedzi P. Wicepremier podkreślił, że zna dość dobrze sytuację związków samorządowych i obiecał rozpatrzyć postulaty Związku Miast zawarte w memorjale. P. Wicepremier podkreślił zarazem, iż jedynie w powodu konieczności uregulowania w szybkim tempie niektórych spraw dotyczących samorządu, nie można było zasięgnąć w tych sprawach uprzednio opinii przedstawicieli samorządu i zaznaczył, że mniej więcej w połowie grudnia zamierza urządzać szerszą konferencję z przedstawicielami samorządu dla omówienia szeregu zagadnień, dotyczących gospodarki samorządu.

O ile chodzi specjalnie o przedsiębiorstwa miejskie, P. Wiceminister zauważył, iż nie ma tego przekonania, aby przedsiębiorstwa te czerpały nadmierne dochody, uważa natomiast, że w przedsiębiorstwach samorządowych zbyt dużo jest biurokracji, co powinno być usunięte i że m. in. tam właśnie mają miejsce pewne przerosty w uposażeniach.

Z Głównego Urzędu Statystycznego.

Dnia 6 października 1935 r. wyszedł z druku zeszyt 31 „Wiadomości Statystycznych” Głównego Urzędu Statystycznego, wydawnictwa ukazującego się w językach polskim i francuskim dnia 5-go, 15-go i 25-go każdego miesiąca.

Zeszyt ten zawiera ostatnie wiadomości liczbowe dotyczące: ogólnej sytuacji gospodarczej Polski, państw zagranicznych, produkcji rolniczej i przemysłowej, handlu, komunikacji, cen, pracy, zrzeczeń gospodarczych, pieniądza i kredytu, skarbowości, samorządu, demografii i zdrowotności.

Ponadto do zeszytu został załączony dodatek, zawierający w skróconej formie ostateczne wyniki opracowania spisu ludności z dnia 9.XII 1931 r. dla powiatów: Brzeźany, Buczacz, Przemysły, Radziechów, Zbaraż i Zborów.

Z tablic specjalnych, umieszczonych w zeszytce 31 wymienić należy: Tranzyt kolejowy towarów na P. K. P. Drogi bite i gruntowe w Polsce. Pasażerska międzymiastowa komunikacja autobusowa w Polsce. Lokaty zakładów ubezpieczeń w latach 1925 — 1933.

Główny Urząd Statystyczny komunikuje, że Komisja dla badania zmian kosztów utrzymania w Warszawie na posiedzeniu w dniu 12 listopada 1935 r. ustaliła, że koszty utrzymania rodziny pracowniczej złożonej z 4-ch osób w miesiącu października w porównaniu z wrześniem b. r. wzrosły o 0,5%.

Oświadczenie P. Wiceministra Skarbu A. Koca przedstawicielowi pisma „Excelsior”.

P. Wiceminister Skarbu A. Koc złożył w czasie swego pobytu w Paryżu wizytę ministrowi Finansów Francji p. Regnier. W związku z tem, P. Min. Koc oświadczył przedstawicielowi pisma „Excelsior” m. in. co następuje:

„Przyjechałem do Paryża na posiedzenie Rady Towarzystwa Kolejowego Francusko-Polskiego, które odbyło się dnia 16 b. m. Złożyłem wobec tego wizytę p. ministrowi Skarbu Regnier, z którym odbyłem rozmowę, poruszając kwestje ekonomiczne, interesujące Polskę i Francję, kraje zaprzyjaźnione i sprzymierzone.

W r. 1931 Polska zaciągnęła na rynku francuskim pożyczkę na budowę linii kolejowej, łączącej centrum przemysłowe górnośląskie z portem w Gdyni, który nabrał pierwszorzędного znaczenia dla rozwoju naszego gospodarstwa narodowego. W czasie, gdy transporty kolejowe we wszystkich krajach znajdują się w tak ciężkim położeniu, linia ta ma ten rzadki przywilej, iż jest linią dochodową. Rezultat ten zawdzięcza ona dobrze przestudjowanej organizacji i zapewnieniu szybkiej bezpośredniej komunikacji nie tylko z Górnym Śląskiem, ale także z krajami środkowo-wschodniej Europy — w kierunku Bałtyku.

Przewidywana wysokość tej pożyczki wynosi 1 miliard fr. Tylko pierwsza transza, w sumie 400 milj. fr., została subskrybowana przy oprocentowaniu ok. 7%. Była to jedna z ostatnich pożyczek zagranicznych we Francji przed kryzysem gospodarczym. Skoro tylko okoliczności okażą się ku temu pomyślne, winno się rozszerzyć stosunki gospodarcze pomiędzy naszymi dwoma krajami. Osobiście byłbym z tego bardzo zadowolony. Nie wątpię, że trzeba ukrywać trudności wymiany, wynikających z analogii obu gospodarstw narodowych, głównie rolniczych”.

Święto Narodowe Łotwy.

Uroczystości święta narodowego Łotwy rozpoczęły się w Warszawie w dniu 17-ym b. m. audycją łotewską w Polskim Radjo. Na program audycji złożyły się: przemówienie dyr. Zelwerowicza, członka Zarządu Tow. Polsko-Łotewskiego p. t. „Łotwa i Łotysze” oraz koncert muzyczny i wokalny wybitnych sił artystycznych łotewskich.

W dniu 18-ym b. m. w godzinach porannych złożyli życzenia z okazji święta narodowego Łotwy na ręce posła Waltersa przedstawiciele polskich sfer rządowych i społecznych oraz prezydentum Tow. Polsko-Łotewskiego. Licznych gości podejmowali serdecznie p. min. Walters z żoną w otoczeniu członków Poselstwa i Konsulatu.

O godz. 17.30 odbyła się staraniem Tow. Polsko-Łotewskiego uroczysta akademja w Klubie Urzędników Polskiej Służby Zagranicznej (Plac Małachowskiego 4).

Na akademję przybyli: członkowie Poselstwa Łotewskiego z posłem Waltersem, członkowie Poselstwa Estońskiego z posłem Markusem, podse-

—oOo—